



REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
U SUKOBU INTERESA

7M-U-4692-P-269-21/23-22-26

PRILAZIŠTE: NEPOSREDNO - PREDANO PISANOM

dana 02-06-2023 20

Prilog: Primjeraka 1

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Jasni Peroš Nikolić, kao sucu pojedincu, uz sudjelovanje zapisničarke Zvezdane Radošević, u upravnom sporu tužitelja Maria Banožića sa boravištem u _____ i prebivalištem u _____, njegov zastupa opunomoćenica Ksenija Vržina, odvjetnica u Zagrebu, Praška ulica 6/1, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mislava 11/III, radi sukoba interesa, dana 16. svibnja 2023.,

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, broj: 711-I-1766-P-269-21/22-13-19 od 20. svibnja 2022.

II Odbija se zahtjev tužitelja za nadoknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Točkom I. osporavane odluke tuženika odlučeno je da je dužnosnik Mario Banožić, ministar obrane, donošenjem Odluke KLASA: 371-01/19-02/15, URBROJ: 536-03-01-01/01-19-02 od 30. srpnja 2019. g. kojom je sebi dodijelio na korištenje stan za službene potrebe u _____ I. kat, površine 33,80 m², stan broj 106 i donošenjem Odluke KLASA: 371-01/19-02/17, URBROJ: 536-03-01/01-19-02 kojom je dodijelio status stana za službene potrebe stanu u _____, _____ ulica 11, II. kat, površine 92,26 m², oznake, u internom registru nekretnina Ministarstva državne imovine, STAN 2696 te kojeg je istoga dana, Odlukom KLASA: 371-01/19-02/15, URBROJ: 536-03-01/01-19-03 dodijelio sebi na korištenje za vrijeme obnašanja dužnosti, zloupotrijebio posebna prava dužnosnika te time počinio povredu članka 7. podstavka c) ZSSI-a. Točkom II. osporavane odluke, za povredu ZSSI-a, opisanu pod točkom I. osporavane odluke, kao dužnosniku, izrečena mu je sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. ZSSI-a, obustavom isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 7.000,00 kn, koja će trajati 7 mjeseci i izvršit će se u 7 jednakih uzastopnih mjesečnih obroka, svaki u pojedinačnom iznosu od 1.000,00 kn.

2. Tužitelj u tužbi i tijekom spora pobija zakonitost osporavanog rješenja, pri tome navodeći da je pogrešno primijenio materijalno pravo, te se nije vodio računa o pravilima postupka koja su bila od utjecaja na rješavanje stvari. Smatra da se tuženik prilikom donošenja odluke nije rukovodio definicijom sukoba interesa propisanom općim odredbama ZSSI-a, a što znači da bi postupanje dužnosnika moralo dovesti do sukoba javnog ili privatnog interesa. Navodi da je na funkciju ministra državne imovine stupio 2019. godine te je u tom trenutku imao prijavljeno prebivalište na adresi u _____, kao i cijela njegova obitelj. Sukladno odredbi članka 49. Zakona o upravljanju državnom imovinom (Narodne novine, broj: 52/18) Ministarstvo može dati na uporabu stanove u vlasništvu Republike Hrvatske, kojima upravlja i raspolaže, državnim i pravosudnim dužnosnicima za potrebe njihova smještaja za vrijeme trajanja dužnosti. Ističe da s obzirom na stupanje na dužnost ministra državne imovine te na njegovo prebivalište, podnio je zahtjev Glavnom tajništvu Ministarstva državne imovine da mu se kao dužnosniku I. skupine dodijeli na korištenje stan, a koji stan bi povremeno koristili njegova supruga i njihova maloljetna djeca. U odnosu na funkciju koju obnaša, sukladno odredbi članka 14. Uredbe o mjerilima i kriterijima dodjele na korištenje nekretnina za potrebe tijela državne uprave ili drugih tijela korisnika državnog proračuna te drugih osoba (Narodne novine, broj: 127/13, 52/18, 95/18) pripada mu pravo na trosobni stan ili stan površine veće od 60 m². Navodi da mu je, s obzirom na dostupnost državnih stanova u vrijeme podnošenja zahtjeva, prvotno Odlukom o dodijeli na korištenje stana za službene potrebe u _____ KLASA: 371-01/19-02/15 od 30. srpnja 2019. dodijeljen stan u _____ površine 33,80 m². Naknadno, početkom rujna 2019. Državne nekretnine d.o.o. su obavijestile Ministarstvo državne imovine kako je stan u Gundulićevoj 11 jedini stan koji odgovara kriterijima iz Uredbe te je slijedom istoga donesena Odluka o dodijeli na korištenje stana za službene potrebe u _____ KLASA: 371-01/19-02/15 od 06. rujna 2019. u _____ te je tek donošenjem te Odluke bilo udovoljeno prvotno postavljenom zahtjevu. Ukazuje da su donošenju navedenih Odluka prethodile određene radnje u vidu provjere raspoloživosti državnih stanova te naknadno pronalasku stana, a koje odgovaraju kriterijima određenim Uredbom i koje radnje je provelo društvo Državne nekretnine d.o.o.. Ističe da je upravo na temelju tih obavijesti društva Državne nekretnine d.o.o., Ministarstvo državne imovine donijelo citirane Odluke, a koje su izrađene i kontrolirane od strane zaposlenika Ministarstva državne imovine. Navodi da je iz samih Odluka vidljiva svrha radi kojih su mu predmetni stanovi dodijeljeni pa su stoga netočni i paušalni navodi tuženika u pobijanoj odluci kako koristi dodijeljene ovlasti za osobnu korist, odnosno da iste nisu u javnom interesu. Sukladno Zakonu o upravljanju državnom imovinom, Zakonu o sustavu državne imovine (Narodne novine broj: 66/19) i tada važećem Zakonu o ustrojstvu i djelokrugu tijela državne uprave (Narodne novine broj: 93/16, 104/16, 116/18, 127/19 i 85/20) u njegovoj nadležnosti kao ministra državne imovine bilo je donošenje navedenih odluka o dodijeli stanova. Dakle, u konkretnoj situaciji djelovao je s osnove propisane ovlasti dužnosnika te ističe da propisano pravo dužnosnika nije zloupotrijebio. Smatra da niti u jednom trenutku prilikom donošenja predmetnih Odluka nije došlo do sukoba javnog i privatnog interesa te, s obzirom na sudjelovanje više subjekata u donošenju citiranih Odluka, potpisivanje istih je bilo objektivno, nepristrano i transparentno. Ističe da prilikom potpisivanja predmetnih Odluka svoj privatni interes nije pretpostavio niti koristio protivno zaštiti javnog interesa, a niti je u pobijanoj odluci vidljivo koji bi to privatni interes u donošenju predmetnih Odluka na njegovoj strani bio suprotstavljen javnom interesu. Stoga smatra kako ne postoji povreda odredbe članka 7. stavka 1. točke c.

ZSSI-a, odnosno da nije došlo do zlouporabe posebnih prava dužnosnika koja proizlaze ili su potrebna za obavljanje dužnosti. U prilog navedenom poziva se na presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Usž-4471/21-2 od 11. svibnja 2022. Navodi da je odredbom članka 56. stavka 3. Zakona o sustavu državne uprave (Narodne novine, broj: 66/19) propisano da ministar odlukom određuje državnog tajnika koji ga zamjenjuje u slučaju odsutnosti ili spriječenosti, a što je on i učinio Odlukom KLASA: 030-02/19-01/06 od 19. srpnja 2019. ovlastivši državnog tajnika Krunoslava Katičića da ga zamijeni u slučaju spriječenosti ili odsutnosti. Smatra da su u navedenoj zakonskoj odredbi pojmovi "odsutnost" i "spriječenost" stipulirani alternativno. Smatra da iz perspektive upravnog prava "odsutnost" ministra može biti cjelodnevna ili višednevna, međutim takva odsutnost je najčešća zbog službenog puta, bolovanja, korištenja godišnjeg odmora i sl., dok bi "spriječenost" značila odsutnost iz sjedišta tijela jer ga službene obveze priječe u obnašanju dijela dužnosti. Navodi kako nigdje nije propisano da je ministar obavezan ovlast potpisivanja upravnih akata iz nadležnosti ministarstva prepustiti državnom tajniku. Stoga smatra pogrešnim i arbitrarnim navod tuženika kako razlog spriječenosti može biti pravne prirode te kako je donošenje citiranih Odluka o dodijeli predmetnih stanova trebao prepustiti državnom tajniku. Napominje da je kao ministar, sukladno članku 12. Uredbe, imao pravo koristiti se stanovima za službene potrebe. Također ističe da je kao dužnosnik I. skupine iz članka 13. Uredbe imao pravo na trosoban stan ili stan površine veće od 60 m² iz članka 14. stavka 1. točke 1. Uredbe jer je ispunjavao uvjete iz članka 15. Uredbe, a sporni stan ispunjava kriterije određene Uredbom. Glede navoda tuženika vezanih za pozivanje i primjenu odredbe članka 24. ZUP-a, a u kontekstu izuzeća čelnika tijela prilikom odlučivanja u citiranoj pravnoj stvari u kojoj je isti stranka, ističe da su odredbama ZUP-a uređena pravila temeljem kojih javnopravna tijela postupaju i rješavaju u upravnim stvarima, dok sporne Odluke nisu upravni akti doneseni u upravnom postupku primjenom odredbi ZUP-a jer nisu pojedinačne odluke kojima je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u upravnoj stvari, a niti dodjela na korištenje stana za službene potrebe predstavlja upravnu stvar. Također, istima nije riješena pojedinačna upravna stvar niti se radi o postupanju javnopravnog tijela iz područja upravnog prava kojim je povrijeđeno pravo, obveza ili pravni interes stranke. Navodi da u prilog tome govore i odredbe Uredbe o uredskom poslovanju (NN 75/21) kao i Uredbe o uredskom poslovanju (NN 7/09, 66/19, dalje u tekstu: Uredba UP), a koja je važila u vrijeme donošenja spornih Odluka. U okviru uredskog poslovanja u obavljanju poslova državne uprave, tijela državne uprave donose upravne akte, nepravne akte i interne akte. Pritom, a sukladno članku 27. Uredbe UP, pismena predmeta upravnog postupka moraju imati i oznaku prvostupanjskog ili drugostupanjskog upravnog postupka (UP/I ili UP/II). Stoga, osim iz sadržaja spornih Odluka, već je i iz same forme istih, odnosno njihovih klasifikacijskih oznaka, razvidno kako se ne radi o upravnim aktima donesenim u upravnom postupku. Stoga navodi da u ovoj (nepravnoj) pravnoj stvari nema mjesta primjeni odredbi ZUP-a, a tako ni odredbe članka 24. istog na koju se poziva tuženik. Nadalje, a nastavno u odnosu na navode da se temeljem odredbe članka 24. ZUP-a trebao izuzeti, ističe da temeljem članka 23. ZUP-a, u upravnom postupku postupa službena osoba u opisu poslova koje je vođenje upravnog postupka ili rješavanje u upravnim stvarima, a sve sukladno propisima o ustrojstvu javnopravnih tijela. Isto znači da ovlast za vođenje postupka i rješavanje u upravnoj stvari nije vezana uz određenu osobu, već uz radno mjesto. Pritom, uz određeno radno mjesto može se vezati vođenje upravnog postupka, rješavanje u upravnim stvarima ili može sadržavati obje ovlasti

istovremeno. Međutim, potonje je potrebno izričito propisati propisom o ustrojstvu radnih mjesta za pojedino javnopravno tijelo. Također, odredbama ZUP-a nije propisano da čelnik tijela može ovlastiti drugu službenu osobu za rješavanje u upravnim stvarima, pa tako ni ministar državnog tajnika. Dakle, vođenje i/ili rješavanje u upravnim stvarima potrebno je utvrditi propisom o ustrojstvu radnih mjesta, dok ovlaštenje čelnika tijela za donošenje upravnih akata proizlazi iz odredbe i u skladu s članka 23. ZUP-a i drugih posebnih propisa, pri čemu takvo ovlaštenje nije prenosivo. Isto je potvrdilo i Ministarstvo pravosuđa i uprave u odgovoru KLASA: 011-03/22-01/436, URBROJ: 514- 01/07-22-02 od 21. listopada 2022., u predmetu „Ovlaštenje za vođenje upravnih postupaka i rješavanje u upravnim stvarima iz nadležnosti Službe za neprocijenjeno građevinsko zemljište Ministarstva prostornog uređenja, graditeljstva i države imovine”. Ističe kako sve i da ima mjesta primjeni odredbe članka 24. ZUP-a, u vezi s člankom 56. stavkom 3. ZSDU, i to na restriktivan način kako ju tumači tuženik, nesporno je kako bi te iste Odluke bile donesene u jednakom sadržaju i opsegu da ih je donio i potpisao državni tajnik. No, prema stavu tuženika, iste bi bile pravno valjane i zakonite, ali samo iz razloga što ih je potpisala osoba različita od tužitelja. Ističe da državni tajnik nema niti može imati više i šire ovlasti od onih koje ima ministar, a niti može donositi i potpisivati odluke koje ne bi mogao donijeti, odnosno potpisati ministar. S obzirom da je, temeljem zakonskih ovlasti, bio ovlašten i dužan donijeti i potpisati sporne Odluke te s obzirom da su iste Odluke zakonite i predstavljaju rezultat zakonito provedenog prethodnog postupka, smatra da nije počinio povredu iz članka 7. stavka 1. točke c) ZSSI-a. Osim navedenog, osporava i izrečenu sankciju, navodeći da odluka tuženika o vrsti i visini sankcije ovisi isključivo o njegovoj diskrecijskoj ocjeni, odnosno da je prilikom izricanja sankcije potrebno uzeti u obzir težinu i posljedice navodno učinjene povrede. Navodi da tuženik u pobijanoj odluci nije obrazložio iz kojih razloga navodna povreda članka 7. stavka 1. točke c. ZSSI-a predstavlja teži oblik povrede Zakona te zbog čega je izrečena sankcija obustave isplate dijela neto plaće u iznosu od 7.000,00 kn primjerena sankcija. Predlaže da se, po potrebi, na okolnost procedure dodjele državnih stanova dužnosnicima saslušaju Mirela Habijanec, direktorica društva Državne nekretnine d.o.o. te Ivana Pintar, ravnateljica Uprave za upravljanje i raspolaganje nekretninama.

3. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi osporavano rješenje. Traži trošak sastava tužbe, podneska od 17. studenoga 2023. i zastupanja na ročištu, svako u iznosu od 497,71 EUR/3.750,00 kn, uvećano za PDV 25%, ukupno 1.866,41 EUR/14.062, 50 kn, te trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu, svako u iznosu 66,36 EUR/500,00 kn.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno napominje da je člankom 60. Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 143/21) propisano da će se postupci započeti prije stupanja na snagu toga Zakona dovršiti prema odredbama Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11, 12/12, 126/12, 48/13, 57/15 i 98/19). Imajući u vidu da je postupak u kojem je donesena pobijana Odluka tuženika broj: 711-I-1766-P-269-21/22-13-19 od 20. svibnja 2022. započeo za vrijeme važenja Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11., 12/12., 126/12., 48/13., 57/15. i 98/19.) te je temeljem navedenog Zakona donesena i odluka u ovoj pravnoj stvari, smatra da je za rješavanje upravnog spora o tužbi protiv pobijane odluke nadležan mjesno nadležni upravni sud. Nadalje, u cijelosti osporava navod tužitelja da je pogrešno primijenio materijalno pravo te da nije vodio računa o pravilima postupka koja su bila od utjecaja na rješavanje ove upravne stvari. Ističe da je tužitelj povrijedio članak 7.

točku c) ZSSI-a, kojom je propisano da je dužnosnicima zabranjeno zlouporabiti posebna prava dužnosnika koja proizlaze ili su potrebna za obavljanje dužnosti. Ističe da je tužitelj prethodno obnašao visoku državnu dužnost ministra državne imovine te je potom stupio na drugu državnu dužnost ministra obrane. Povodom obnašanja istih dužnosti u skladu s Uredbom o mjerilima i kriterijima dodjele na korištenje nekretnina za potrebe tijela državne uprave ili drugih tijela korisnika državnog proračuna te drugih osoba (Narodne novine, broj: 127/13) nedvojbeno ostvaruje pravo na korištenje stana u vlasništvu Republike Hrvatske. Navodi da je tužitelj za službene potrebe prvo koristio stan u vlasništvu Republike Hrvatske na adresi u _____ površine 33,80 m², te je potom za službene potrebe koristio i drugi stan u državnom vlasništvu u _____ na adresi _____, površine 92,26 m². U provedenom postupku utvrđeno je da je tužitelj kao dužnosnik I. skupine temeljem članka 14. ove Uredbe imao pravo na trosoban službeni stan ili stan koji je površinom veći od 60 m², stoga nije sporno korištenje navedenih nekretnina od strane tužitelja. Ono što je tuženik razmatrao u kontekstu poštivanja odredbi ZSSI-a, koje tužitelja obvezuju kao dužnosnika, jesu radnje koje su prethodile korištenju nekretnine u državnom vlasništvu. Naime, tužitelj je povodom obnašanja dužnosti ministra državne imovine ovlašten donositi odluke temeljem kojih državni dužnosnici stječu pravo na korištenje stambenih prostora u vlasništvu države, ukoliko su ispunjeni navedenom Uredbom propisani uvjeti, slijedom čega nije utvrđeno da bi tužitelj postupao izvan okvira svojih ovlasti. Nakon što je već koristio stan u _____ na adresi _____ tužitelj se obratio Glavnom tajništvu Ministarstva državne imovine sa zahtjevom mu se kao državnom dužnosniku dodijeli drugi odgovarajući stan, odnosno osobno je inicirao navedeni postupak. Tužitelj je u tu svrhu potpisao i izjavu u kojoj navodi da on i njegova supruga nemaju u Zagrebu ili mjestu udaljenom manje od 50 km od Zagreba u vlasništvu ili najmu useljiv stan ili kuću te je priložio i drugu dokumentaciju (preslika osobne iskaznice). Nakon obavijesti trgovačkog društva Državne nekretnine d.o.o. o raspoloživim stanovima koji udovoljavaju traženim kriterijima, tužitelj je donio Odluku kojom je navedenom stanu utvrđeno svojstvo stana za službene potrebe te je potom isti dan donio i Odluku kojom je sebi dodijelio taj stan na besplatno korištenje. Tužitelj se prilikom donošenja Odluka našao u dvostrukoj ulozi: s jedne strane inicijatora zahtjeva o čijem se pravu odlučuje, a s druge strane službene osobe koja ispituje osnovanost zahtjeva te temeljem navedene Odluke stječe pravo koje će osobno kontinuirano koristiti. Nadalje navodi da je Odluka o dodjeli stana na korištenje akt koji se donosi nakon što ovlaštena osoba utvrdi ispunjene propisanih uvjeta, uz koji zahtjev se prilaže odgovarajuća dokumentacija (npr. potvrda o svojem prebivalištu te prebivalištu članova svoje obitelji), slijedom čega se ne radi tek o pukoj formalnoj odluci. Iz navedenog razloga moguća je i odluka kojom bi se neki državni dužnosnik odbio sa zahtjevom za dodjelom stana nakon utvrđenja da ne ispunjava potrebne uvjete, odnosno mogao bi mu biti dodijeljen i stan manje površine, ukoliko su u trenutku odlučivanja na raspolaganju dva ili više stana koji ispunjavaju uvjete, a ocjena je da i manji stan udovoljava uvjetima boravka. Nadalje navodi da u situaciji kad donosi odluku kojom stječe pravo korištenja državne nekretnine izvan mjesta prijavljenog prebivališta za vrijeme obnašanja dužnosti, tužitelj donosi odluku u kojoj postoji evidentni utjecaj njegova privatnog interesa koji proizlazi iz besplatnog korištenja stana te se isti na takvu odluku, odnosno na opseg i sadržaj prava koji će iz nje proisteci, ne može otkloniti. Ističe kako tužitelj ne može biti objektivan i nepristran kad prosuđuje o vlastitim pravima. Slijedom navedenoga, smatra da u situaciji kad koristi ovlasti koje ima kako bi njihovim izvršavanjem stekao osobno

pravo koristiti stan u vlasništvu države, tužitelj postupa suprotno svrsi zašto mu je ista ovlast odlučivanja uopće dodijeljena, a što je donošenje odluka u javnom interesu bez utjecaja bilo kakvih privatnih interesa. Suprotno postupanje predstavlja zlouporabu prava odlučivanja. Navodi da njegovu tvrdnju da je tužitelj postupio suprotno odredbama ZSSI-a potvrđuje i to što je predmetnom Uredbom propisano pravo dužnosnika na besplatno korištenje stana koje se ne mora nužno konzumirati. U tom smislu ne postoji automatizam dodjele stanova dužnosnicima koji ispunjavaju Uredbom propisane uvjete, već svakoj dodjeli prethodi opredjeljenje dužnosnika o korištenju navedenog prava, kako u pogledu hoće li uopće koristiti to pravo tako i vezano za površinu stana koju koristi. U prilog navedenom dodatno ističe da je člankom 14. stavkom 3. Uredbe propisano da se kriteriji iz stavaka 1. i 2. tog članka ne moraju primjenjivati ukoliko dužnosnik pristaje na stan manji od polaznih kriterija iz stavka 1. toga članka, a koja odredba također ukazuje da dužnosnici mogu ostvariti svoje pravo i ispod propisanog minimuma. Osim što tužitelj ne može biti nepristran i objektivan kada izvršava ovlasti koje ima kako bi osobno stekao neko pravo, utvrđeno je da je tužitelj bio ovlastio svog zamjenika, Krunoslava Katičića, državnog tajnika u Ministarstvu državne imovine, da ga zamjenjuje u situacijama ako je odsutan ili spriječen donositi odluke. Ističe kako obveza ministra na određivanje državnog tajnika koji ga zamjenjuje proizlazi iz odredbe članka 56. stavka 3. Zakona o sustavu državne uprave (Narodne novine, broj: 66/19.), kojom je propisano da ministar odlukom određuje državnog tajnika koji ga zamjenjuje u slučaju odsutnosti ili spriječenosti, a imajući u vidu da pojedino ministarstvo može imati jednog ili više državnih tajnika te da je za uredno i pravodobno obavljanje poslova državne uprave potrebno osigurati kontinuitet u obavljanju poslova u slučaju kad je ministar odsutan ili spriječen. Navodi da s obzirom da razlog spriječenosti izvršavanja ovlasti može biti i pravne prirode, tužitelj je mogao te je bio dužan odlučivanje u ovoj situaciji prepustiti navedenom dužnosniku. Ističe da tužitelj u tom smislu pogrešno shvaća pojam spriječenosti, svodeći ga na fizičku odsutnost, dok isti prema stavu tuženika ima širi obuhvat, sadržavajući tako i slučajeve spriječenosti pravne naravi, kao što je to u ovom konkretnom slučaju. Također, suprotno navodima tužitelja, tuženik ističe da je standard postupovnih propisa pozitivnog hrvatskog zakonodavstva propisivanje izuzeća čelnika tijela, odnosno službene osobe kad odlučuje u pravnoj stvari u kojoj je stranka, pri tome ukazujući na odredbe članka 24. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09 i 110/21). Osim toga, navodi da je postupanje u kontekstu zlouporabe te pod utjecajem privatnih interesa potvrđeno i činjenicom da je Odlukom o davanju statusa stana za službene potrebe od 6. rujna 2019., koju je donio tužitelj, još jedan stan površine veće od 60 m² ispunjavao uvjete za dodjelom stana, i to dvosobni stan na adresi ul. _____, _____, površine 73 m², što je tužitelju bilo poznato jer je osobno donio odluku kojom su ta dva stana stekla status stana za državne potrebe. Unatoč tome, tužitelj je odlučio dodijeliti si u tom trenutku najveći raspoloživi stan, površine 92,26 m², koji za skoro 20 m² ima veću površinu od drugog stana, i to iako mu supruga i djeca, prema podacima prikupljene dokumentacije, u tom trenutku nisu imali boravište u _____, već su imali prebivalište na području grada _____ imajući u vidu da bi imao pravo na dodatnih 10 m² površine stana sukladno članku 14. stavku 2. Uredbe, a pod uvjetom da njegova supruga i/ili djeca borave s njim u mjestu u kojem obnaša dužnost. Navodi da je izvršavanjem navedenih ovlasti, kako bi odlučivao o vlastitim interesima u situaciji kad je 30. srpnja 2019. Odlukom sebi dodijelio na korištenje stan za službene potrebe u _____, te Odlukom od 6. rujna 2019. kojom je dodijelio status stana za službene potrebe stanu u _____, odnosno _____, odnosno _____.

Odlukom od 6. rujna 2019. kojom je sebi navedeni stan dodijelio na korištenje, tužitelj zloupotrijebio posebna prava dužnosnika te time počinio povredu članka 7. podstavka c) ZSSI-a. Imajući u vidu da su Odluka o dodijeli statusa stana za službene potrebe stanu u [redacted] te Odluka o dodjeli istoga stana na korištenje donesene istoga dana, odnosno da je druga odluka donesena odmah nakon prve odluke te da su prvom Odlukom stvorene pravne pretpostavka za odlučivanje o dodjeli stana drugom Odlukom, tuženik ih je obje sagledavao u kontekstu počinjenja povrede zakonske odredbe članka 7. točke c) ZSSI-a. Ističe da je u pobijanoj odluci kao okolnost koja upućuje na nužnost izricanja sankcije obustave isplate dijela neto mjesečne plaće dužnosnika kao teže vrste sankcije, uzeta u obzir okolnost da je povreda članka 7. točke c) ZSSI-a teži oblik povrede tog Zakona te da tužitelj obnaša najvišu državnu dužnost. Navedeno stoga što je u postupku utvrđeno da je tužitelj povrijedio odredbu članka 7. ZSSI-a kojim su propisana izričita zabranjena djelovanja dužnosnika. Ističe kako je, imajući u vidu ZSSI-om propisani raspon u kojem se sankcija obustave isplate dijela neto mjesečne plaće može izreći, za opisanu povredu ZSSI-a tužitelju, a vodeći računa o težini i posljedicama povrede Zakona, izrekao sankciju obustave isplate dijela neto plaće u iznosu od 7.000,00 kn, jer je tužitelj donošenjem odluka sebi osobno omogućio korištenje dva stana za službene potrebe. Protivi se dokaznim prijedlozima tužitelja.

5. Predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

6. Radi ocjene zakonitosti osporavanog rješenja Sud je izvršio uvid u sudski spis i isprave priložene spisu tuženika te je održao javnu raspravu u prisutnosti stranaka. Strankama je, u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 i 110/21 - dalje ZUS) dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

7. Radi ocjene zakonitosti osporavanog rješenja, Sud je izvršio uvid u sudski spis i isprave priložene spisu tuženika.

8. Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je ocijenio tužbeni zahtjev neosnovanim.

9. Prije svega valja navesti da, s obzirom da je tuženik dana 4. ožujka 2022. donio odluku o pokretanju postupka za odlučivanje o sukobu interesa protiv tužitelja zbog povrede odredbe Zakona o sprječavanju sukoba interesa, ovaj Sud je, ispitujući stvarnu nadležnost za rješavanje predmetne upravne stvari, a imajući pri tome u vidu da je 25. prosinca 2021. stupio na snagu Zakon o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj:143/21), prema kojem je protiv odluke Povjerenstva kojom se utvrđuje postojanje sukoba interesa propisana isključiva nadležnost Visokog upravnog suda Republike Hrvatske te članak 60. toga Zakona, prema kojem će se postupci započeti prije stupanja na snagu ovoga Zakona dovršiti prema odredbama Zakona o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11, 12/12, 126/12, 48/13, 57/15 i 98/19), donio rješenje poslovni broj: Usl-2817/22-2 od 29. rujna 2022. kojim se oglasio stvarno nenadležnim i tužbu ustupio Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Međutim, Visoki upravni sud Republike Hrvatske je predmet vratio ovom Sudu, navodeći da je tuženik 26. studenoga 2021. od društva Državne nekretnine d.o.o. zatražio provjeru podataka za tužitelja te je dana 30. studenoga 2021. donio zaključak o spajanju predmeta broj: P-269/21 i broj: P-270/21., iz čega proizlazi da je predmetni postupak započeo u vrijeme kad je na snazi bio Zakon o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11, 12/12, 126/12, 48/13, 57/15 i 98/19) pa je slijedom članak 60. Zakon o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj:143/21) za odlučivanje u ovoj upravnoj stvari stvarno nadležan

Upravni sud u Zagrebu. Stoga je na sjednici vijeća održanoj 1. veljače 2023. odlučeno da se spis predmeta dostavi Upravnom sudu u Zagrebu na nadležno rješavanje.

10. Člankom 3. stavkom 1. podstavkom 4. Zakonom o sprječavanju sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11, 12/12, 126/12, 57/15 i 98/19, dalje: ZSSI) propisano je da su predsjednik i članovi Vlade Republike Hrvatske (potpredsjednici i ministri u Vladi Republike Hrvatske) dužnosnici u smislu ZSSI-a.

11. Člankom 7. stavkom 1. podstavkom c) ZSSI-a propisano je da je dužnosnicima zabranjeno zlouporabiti posebna prava dužnosnika koja proizlaze ili su potrebna za obavljanje dužnosti.

12. U postupku koji je prethodio ovom upravnom sporu utvrđeno je da je tužitelj obnašao dužnost ministra državne imovine od 19. srpnja 2019. do 22. srpnja 2020. te da od 23. srpnja 2020. obnaša dužnost ministra obrane. Stoga je tužitelj povodom obnašanja navedene dužnosti obvezan postupati sukladno odredbama ZSSI-a.

13. Nadalje, utvrđeno je da je tužitelj kao svoje prebivalište naveo adresu u _____, dok je kao svoje boravište naveo adresu u _____. Također je utvrđeno da tužiteljeva supruga i njegova malodobna djeca imaju prebivalište u _____ na adresi _____, a nemaju evidentirana boravišta.

14. Iz dokumentacije koja prileži spisu predmeta utvrđeno je da je Odluku o korištenju stana za službene potrebe u _____, kojom se navedeni stan dodjeljuje na korištenje tužitelju, ministru Ministarstva državne imovine potpisao sam tužitelj. Također je utvrđeno da je stan u _____ na adresi _____ dobio status službenog stana Odlukom, KLASA: 371-01/19-02/17, URBROJ: 536-03-01/01-19-02 koju je istog dana (6. rujna 2019.) potpisao tužitelj. Isto tako je utvrđeno da je Odluka, KLASA: 371-01/19-02/15, URBROJ: 536-03-01-01/01-19-02 od 30. srpnja 2019. stavljena van snage donošenjem Odluke KLASA: 371-01/19-02/15, URBROJ: 536-03-01/01-19-03 istog dana (6. rujna 2019.) kojom je tužitelju, ministru Ministarstva državne imovine, dodijeljen stan u _____. Navedenu Odluku također je potpisao tužitelj.

15. Iz dostavljene dokumentacije nedvojbeno proizlazi da je tužitelj dužnosnik I. skupine te da kao takav temeljem članka 14. Uredbe o mjerilima i kriterijima dodjele na korištenje nekretnina za potrebe tijela državne uprave ili drugih tijela korisnika državnog proračuna te drugih osoba (Narodne novine, broj 127/13), koja se u konkretnom slučaju primjenjuje, imao pravo na trosoban službeni stan ili stan koji je površinom veći od 60 m².

16. Međutim, budući da je nesporno utvrđeno da je tužitelj kao ministar u Ministarstvu državne imovine podnio zahtjev da mu se dodjeli na korištenje službeni stan u _____ a potom sam sebi u srpnju 2019. potpisao Odluku o dodijeli stana u _____ na adresi _____ površine 33,80 m², da bi potom 6. rujna 2019. stanom za službene potrebe proglasio stan u _____ na adresi _____ površine 92,26 m² te si istog dana sam potpisao Odluku kojom mu se isti dodjeljuje na korištenje i time iskoristio ovlast koju ima kako bi stekao osobno pravo koristiti stan u vlasništvu države, a što je suprotno svrsi radi koje mu je ovlast odlučivanja dana, a to je donošenje odluka u javnom interesu, po ocijeni ovog Suda, pravilan je zaključak tuženika kako je tužitelj, proglašavajući stanom za službene potrebe stan u _____ u _____ te dodjeljujući sam sebi pravo korištenja službenih stanova u _____ na adresi _____ i _____ postupio protivno odredbi članka 7.

podstavka c) ZSSI-a, počinivši time zlouporabu posebnih prava dužnosnika koja proizlaze ili su potrebna za obavljanje dužnosti.

17. Pravilno tuženik navodi da je u sistematizaciji tijela u kojem tužitelj obnaša dužnost, a koje je ovlašteno donositi odluke o dodjeli stanova na korištenje, postojala druga osoba koja mijenja tužitelja u situacijama njegove spriječenosti, a to je, protivno mišljenju tužitelja, i ova konkretna situacija pravne spriječenosti tužitelja u potpisivanju odluka u kojima je sam stranka.

18. Pored toga, iz dokumentacije spisa predmeta proizlazi da predmetni stan u [REDACTED] nije bio jedini adekvatan i raspoloživi stan u vlasništvu Republike Hrvatske za korištenje od strane tužitelja, budući da je Odlukom o davanju statusa stana za službene potrebe, KLASA: 371-01/19-02/17, URBROJ: 536-03-01/01-19-02 od 6. rujna 2019., koju je potpisao tužitelj, a kojom trosobnom stanu u [REDACTED] na adresi [REDACTED] površine 92,26 m², dvosobnom stanu u [REDACTED] na adresi [REDACTED] površine 73 m² i dvosobnom stanu u [REDACTED] na adresi [REDACTED] površine 53,50 m² daje status stanova za službene potrebe.

19. Dakle, tužitelju je bilo poznato postojanje još jednog stana koji je odgovarao kriterijima iz članka 14. Uredbe o mjerilima i kriterijima dodjele na korištenje nekretnina za potrebe tijela državne uprave ili drugih tijela korisnika državnog proračuna te drugih osoba, odnosno stana kvadrature veće od 60 m² u Zagrebu, na adresi [REDACTED], ali je unatoč tome sam sebi dodijelio na korištenje najveći raspoloživ stan u tom trenutku, gotovo 20 m² veće površine, iako njegova supruga i djeca nisu imali prebivalište u [REDACTED] već u [REDACTED] a u kojem slučaju bi tužitelj, sukladno članku 14. stavku 2. Uredbe, imao pravo na dodatnih 10 m² površine stana.

20. U odnosu na vrstu i mjeru sankcije koja je tužitelju izrečena, napominje se da su člankom 42. ZSSI-a propisane sankcije koje se mogu izreći za povredu odredbi navedenog Zakona pa je tako za povredu odredbi članka 7. ZSSI-a propisana sankcija obustave isplate dijela neto mjesečne plaće, opomena i javno objavljivanje odluke Povjerenstva.

21. Člankom 44. stavkom 1. ZSSI-a propisano je da sankciju obustave isplate dijela neto mjesečne plaće Povjerenstvo izriče u iznosu od 2.000,00 do 40.000,00 kuna, vodeći računa o težini i posljedicama povrede Zakona.

22. Tuženik je kao okolnost koja upućuje na nužnost izricanja sankcije obustave isplate dijela neto mjesečne plaće dužnosnika kao teže vrste sankcije, uzeo u obzir da je povreda članka 7. podstavka c) ZSSI-a teža povreda tog Zakona te da tužitelj obnaša najvišu državnu dužnost. Također, kao okolnost koja uvećava odgovornost tužitelja, uzeto je u obzir da je tužitelj donošenjem odluka sebi osobno omogućio korištenje dva stana za službene potrebe.

23. Slijedom navedenog, Sud prihvaća zaključak tuženika da je za utvrđenu povredu ZSSI-a primjerena sankcija obustava isplate dijela neto plaće u ukupnom iznosu od 7.000,00 kn u trajanju od 7 mjeseci u 7 jednakih uzastopnih mjesečnih obroka, svaki u iznosu od 1.000,00 kn

24. Slijedom navedenog, Sud osporavanu odluku tuženika, uz obrazloženje kakvo je njome dano, ne može ocijeniti nezakonitom, pri čemu su neosnovani prigovori koje tužitelj iznosi u tužbi i tijekom spora te isti ne dovode do drukčije odluke u ovoj upravnoj stvari.

25. Naime, iako je nesporno da je tužitelj kao dužnosnik I. skupine imao pravo na trosoban stan ili stan površine veće od 60 m² te da je donošenje i potpisivanje odluke o dodjeli na korištenje stana za službene potrebe bilo u nadležnosti tužitelja

kao ministra državne imovine, pogrešno tužitelj smatra, a zbog naprijed navedenih razloga, da je djelovao u okviru i u skladu sa zakonom propisanim ovlastima te da njegovo postupanje ne predstavlja zlouporabu posebnih prava dužnosnika koja proizlaze ili su potrebna za obavljanje dužnosti, odnosno povredu članka 7. stavka 1. točke c) ZSSI. Također, presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, na koju se poziva tužitelja, ne može se primijeniti u konkretnom slučaju, budući da je tužitelj, potpisujući Odluke kojima sam sebi dodjeljuje stanove na korištenje, nesporno radio u vlastitom interesu, a što u presudi na koju se poziva nije slučaj.

26. Slijedom navedenog, Sud je odbio dokazni prijedlog tužitelja da se na okolnost procedure dodjele državnih stanova dužnosnicima saslušaju Mirela Habijanec, direktorica društva Državne nekretnine d.o.o. te Ivana Pintar, ravnateljica Uprave za upravljanje i raspolaganje nekretninama, ocijenivši ga nesvrshodnim za odluku u ovoj upravnoj stvari i protivnim načelu učinkovitosti iz članka 8. ZUS-a, budući da je postupak dodjele državnih stanova dužnosnicima propisan zakonom te nije sporan.

27. Valjalo je stoga, temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u točki I izreke presude.

28. Odluka o trošku u točki II izreke presude temelji se na članku 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu 16. svibnja 2023.

Sudac:
Jasna Peroš Nikolić

Dokument je elektronički potpisan:

JASNA PEROŠ
NIKOLIĆ

Vrijeme potpisivanja:

17-05-2023
08:56:03

DN:
C=HR
O=UPRAVNI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97#130D4852363533338343935343437
L=ZAGREB
S=PEROŠ NIKOLIĆ
G=JASNA
CN=JASNA PEROŠ NIKOLIĆ

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda, u dovoljnom broju primjeraka za Sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

1. Odvjetnica Ksenija Vržina, 10000 Zagreb, Praška 6/1
2. Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa, 10000 Zagreb, Ulica kneza Mislava 11/III
3. U spis